

55 Nya hammarbyiter:

”därför lämnar vi Hellas”

Den 15/11 publicerades en artikel i DN om oss, som lämnat Hellas och gått till Hammarby friidrott. Innehållet var späckat med påståenden och omdömen, som fick de flesta att baxna: ”Politisk infiltration”, ”vänsterextremistisk propaganda”, ”överdriven gemenskap” (!?), ”som de gamla sjunga pipa de unga” etc., etc..

Artikeln är tillkommen på ett brev från en privat person i Hellas (ej någon representant för Hellas styrelse).

Journalisten på DN kontrollerade ”fakta” genom att ringa upp ordf. i Hellas-friidrott (vilken är den främste motståndaren till våra arbetsformer, arbetsformer som är helt självklara inom t ex Hammarby).

Allt ståhej kring övergången gör att vi, för alla hammarbyare, vill teckna en bakgrund till varför vi lämnat Hellas.

Hellas traditionella inriktning sedan många år är att nästan uteslutande satsa på sprinterlöpning på elitplanet.

Markarbetet med att rekrytera talanger och organisera ungdomsverksamheten, dvs den tunga delen i verksamheten, har de senaste 10 åren skötts av ideella och självupppoffrande ungdomsledare. Ungdomsverksamheten får knappt kosta något då man vill satsa klubbens resurser på sprintereliten. Klubbens arbetsformer är starkt hierarkiska och väldigt formella med inbyggd motvilja till förnyelse.

För ca 2 1/2 år sedan startade vi (en grupp ledare + medeldistansare) en bred satsning på medeldistans. Vi ville arbeta med en engagerad, träningsugen grupp, som verkligen lärde sig och utvecklades med sin idrott.

Mängder strömmar till . . .

Vi fungerade plötsligt så bra att mängder av ungdomar strömmade till. Snart utvecklades spontant en massa aktiviteter som läger, resor, träningskurser, fester, teatergrupp. Det blev mer o mer naturligt att umgås med sina träningskompisar. Genom att vi tränare desutom satsade stort på noggrann träningsplanering och att ambitionen var stor, blev de idrottsliga framgångarna också goda.

Flera av oss röstades efter hand in i Hellas friidrottsstyrelse och ungdomskommitté. Man väntade sig, att styrelsen skulle få några nya arbetsmyror och fixare.

Vi ville istället skapa bättre former för samarbete mellan klubbens ledare och tränare. Vi ville i mycket större utsträckning aktivera våra medlemmar att ta del i klubarbetet istället för att bli serverade. Dessutom ville vi ha en bredare satsning på *alla*, som oavsett resultatnivå var intresserade av att friidrotta. Vi anser att det är *ur denna bredd man rekryterar elit, tränare, ledare, sympatisörer etc.*

Vi fann snart att motståndet mot vårt breda idrottsarbete var enormt stort. I Hellas styrelse ville man med ordföranden i spetsen behålla det gamla systemet med en avlönad chefs-tränare, ensidig elitsatsning. Helst ville man glömma alla andra grenar utom sprinting, och fortsätta i stela arbetsformer, med nästan obefintligt medlemsinflytande.

Ofta blev vi slagna i skallen med att vi ville ha bort elitidrotten, vilket är nonsens. Den enda grupp som har gått fram resultatmässigt de senaste åren är Hellas medeldistansare (flera i absolut distriktselit). Detta är ett resultat av den noggranna planering vi ville genomföra i gott samarbete med klubbens tränare och aktiva. Detta samarbete ville ”de gamle” inte ha. De ville ha en avlönad chefstränare som ensam skulle bestämma över all träningsplanering, vilket vi inte gick med på.

Osanna uppgifter . . .

I tidningsartikeln sades att vi krävt ”chefs-tränarens” avgång. Det är LÖGN! Något sådant krav har aldrig framförts.

I DN sades det att ”föräldrar uppmärksammat att deras barn infiltreras politiskt”. För att ta till kraftord måste här sägas: Detta är en JÄVLA LÖGN! Sanningen är denna att styrelsen *påstår sig* ha fått ett brev och ett telefonsamtal från en förälder som påstått något liknande.

I DN sades också att ”fortlöpande politisk propaganda” förekommit i sektionens medlemsblad. Det är återigen en lögn.

Sektionens medlemsblad var utformad inte bara för medlemmarna utan också *av* dessa. Här förekom ingen censur och alla uppmanades att komma med vilka bidrag de ville.

. . . och felbedömningar

Tidningen speglade givetvis medlemmarnas intressen och hobbies: artiklar om träningsläger och resor, om mat, om fåglar, dikter, teckningar och fotografier. I ett nummer fanns ett tidningsklipp om Amnesty Internationell, i ett annan en kritisk artikel om bingo. Den senare typen av artiklar har upprört några, som tycker att det är politik, och att det inte hör hemma i medlemsbladet.

Att några nu ger det stämpeln politisk propagandabladd är en förolämpning mot alla som det glatt med sitt positiva innehåll.

Att detta politiska snack uppkommit tror vi också kan bero på våra strävanden att aktivera och stimulera alla de vi idrottar tillsammans med, vilket lett till att ungdomar mognat till positiva, initiativrika och utåtriktade människor. Detta kombinerat med klubbtid-

ningens blandade innehåll har satt fart på några få ”giftspridares elaka tungor”.

Förra hösten brakade arbetet mer eller mindre samman på ”de gamles” totala ovilja till samarbete. Det enda de tjuvade om i det oändliga var resultat och satsning på ett fåtal elitidrottare, som skulle representera klubben utåt. Det fanns ingen anledning att ändra arbetsformerna, för man hade nått bra resultat med dem tidigare.

Som två klubbar . . .

Efter två års fruktlösa försök att få igång ett normalt samarbete bl a i form av ett tränarråd, kunde vi inte annat än konstatera att ”de gamle” var en liten grupp människor helt utan visioner, utan förmåga till förnyelse eller skapande verksamhet.

Fram till september i år har vår gamla klubb i stort sätt fungerat som två klubbar. Vid ett styrelsemöte i september kom avgörandet.

Där ställdes två förslag mot varandra. ”De gamles” förslag till träningsorganisation innehöll bara namn på några ”professionella” tränare som skulle anställas och helt överta ansvaret för träningsorganisationen.

Detta innebar att ungdomsverksamheten måste nedskäras kraftigt och att Åke Svedmyr och Willy Berggren skulle avlägsnas från sina uppdrag (oavlönade) som tränare och ledare i Hellas.

Mot detta ställdes vårt förslag, som innebar en bred satsning med noggrann planering och uppföljning. Lämpliga träningsgrupper med avseende på de aktivas greninriktning och träningsbakgrund. Samarbete mellan tränare, kurs- och lägerverksamhet mm.

”De gamles” förslag röstades igenom med 6 röster mot 4 (2 nedlagda röster). 4 ledamöter avgick omedelbart.

Reaktionen från medlemmar, ledare och anhöriga blev häftig.

En mängd stora möten hölls, där vi diskuterade allt som hänt. Vi kom fram till att vi inte kunde fortsätta något meningsfullt arbete i Hellas. 55 st killar o tjejer, ledare, tränare har gått till Hammarby. Vi utgjorde majoriteten av Hellas friidrotts aktiva medlemsskara, inte en tiondel som det uppgetts.

Vi har för länge sedan upptäckt att man i Hammarby arbetat efter de principer vi försökt jobba efter i Hellas. De första månadernas arbete i Hammarby har gått väldigt bra. Det enda vi nu vill är att få arbetsro för att jobba med vårt huvudsakliga intresse — IDROTT.

Willy Berggren (f.d tränare i Hellas)

— En vänsterskriv — enkel match min vän.